ANÈCDOTES DE L'HORTA

Isidre Buades i Ripoll

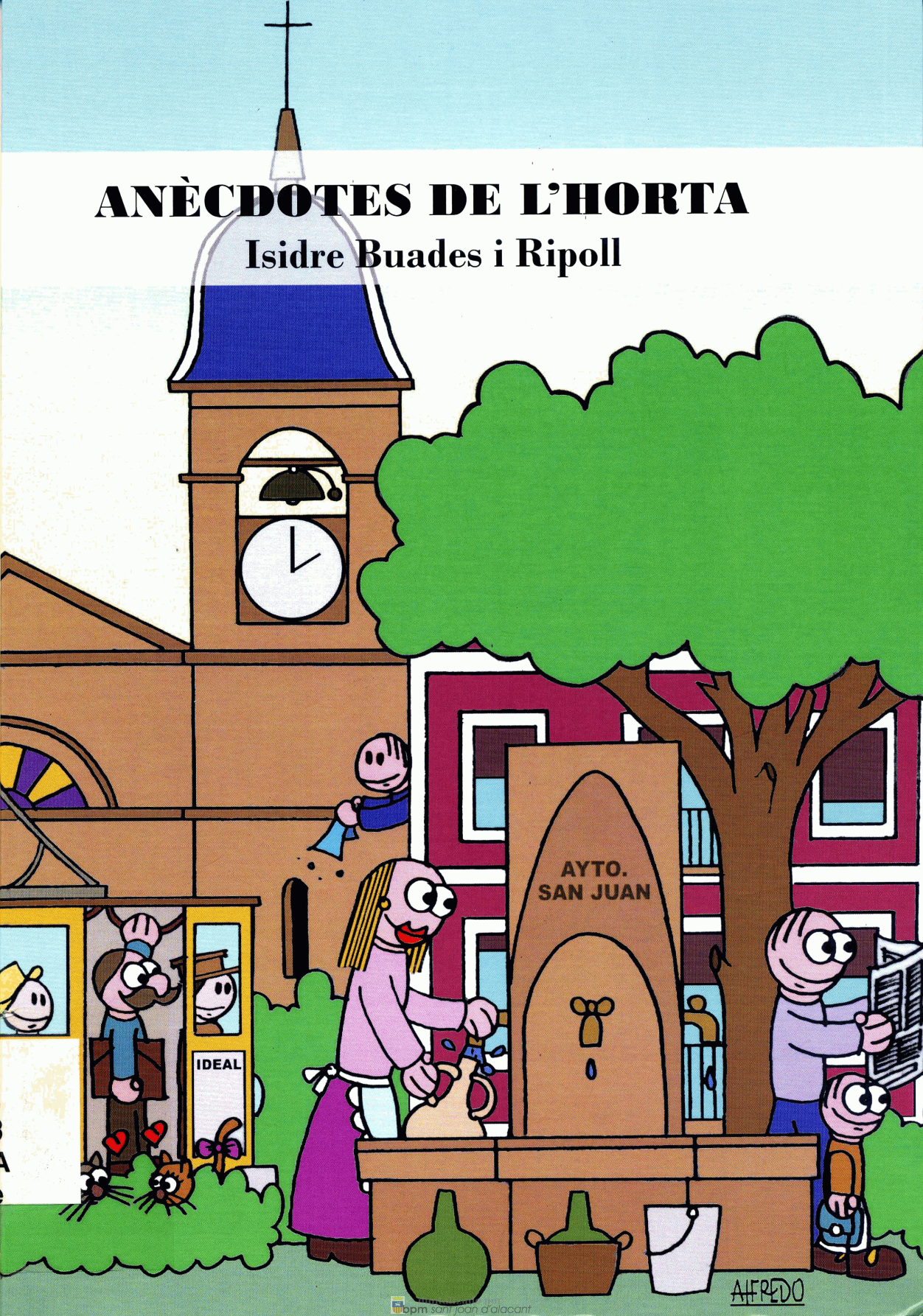

bpm sant joan d'alacant

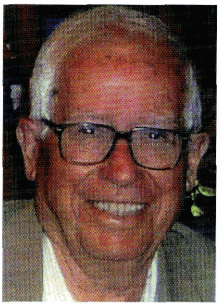

OBRES DE L'AUTOR:

- **Sant Joan, anys cinquanta**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1988)
- **Memòria d'un temps a l'Horta**
  (Associació Cultural Lloixa, 1990)
- **ARCO (en col·laboració)**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1991)
- **Cuentos de la Huerta**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1991)
- **Històries de l'Horta**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1995)
- **Històries de l'Horta II**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1995)
- **Històries de l'Horta III**
  (Comissió pro-restauració de la Capella del Crist de la Pau i Ajuntament de Sant Joan, 1998)
- **Reinas y Damas de las Fiestas del Cristo**
  (Ajuntament de Sant Joan, 1997)
- **Els Alcaldes del segle XX**
  (Ajuntament de Sant Joan, 2000)
- **Pregones de las fiestas de Sant Roc**
  (Com. de Festes de Benimagrell, 2001)
- **Les rondalles de l'Horta**
  (Ajuntament de Sant Joan i Associació Cultural Lloixa, 2003)
- **Malnoms de l'Horta**
  (Ajuntament de Sant Joan, 2007)
- **Los Alcaldes del siglo XX**
  (Associació de Comerciants, 2009)
- **La barrera que em separava**
  (Obra de teatre inèdita. Va ser estrenada a Sant Joan a l'any 2009)

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

ANÈCDOTES DE L'HORTA

ISIDRE BUADES I RIPOLL

2011

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

Anècdotes de l'Horta

El contenido de este libro no podrá ser reproducido, ni total ni parcialmente, sin el previo permiso del autor. Reservados todos los derechos.

Autor: ISIDRE BUADES I RIPOLL

Edita: Ajuntament de Sant Joan d´Alacant

ISBN: 978-84-614-8560-4
Depósito Legal: A-240-2011

Impreso en España/ Printed in Spain
Fotocomposición, impresión y encuadernación:
CEE Limencop, S. L.
www.limencop.com
Tel.: 965 10 53 02

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

BIBLIOTECA MUNICIPAL
AJUNTAMENT DE SANT JOAN D'ALACANT

DEDICATÒRIA

Al que quan me llig
riu i plora.
Al nascut aquí
o vingut de fora.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

Agraïment

En primer lloc al nostre Ajuntament i especialment a la persona del Senyor Alcalde Edmundo Seva García, i al Senyor Regidor de Cultura Jaume Albero i Gabriel.

Als dibuixants:

Jaume Albero
David Aracil
Alfredo Campello
Aranza Grau
Celia Melgosa
María Elena Payá
Santiago Román
Antonio Sogorb

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

NOTA DE L' AUTOR

No ha sigut el meu propòsit escriure un llibre i crec que ho he aconseguit per la breu extensió d' este anecdotari. Però pense que faré riure al lector (més que a mí, de vegades, estes gràcies em fan plorar) i dic que ho crec, per experiència; perque algunes d'estes anècdotes ja han sigut publicades en el periòdic "La Rambla" i molt celebrades en el poble. I com totes les que componen esta obreta son d' igual natura, puix que aconsegueixen tocar el coret del lector, i més si este ha conegut als personatges que en elles apareixen.

En quant a la finalitat del llibret, és la mateixa de totes les meues anteriors obres, deixar constància de com és la nostra gent i com ha sigut la vida en un passat immediat en Sant Joan d'Alacant i els seus voltants. I crec, que encara que està escrit en clau d'humor, retrata, més o menys encertadament, moments en que la vida no era motiu de riure.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

PRÒLEG

Encara recorde la vesprada que Isidre va entrar al despatx del col·legi perquè volia parlar amb mi. Pensava jo que anava a comentar-me alguna cosa de l'aniversari del "Grupo", esdeveniment en el que va col·laborar escrivint-nos una obreta de teatre, però el que va fer va ser dir-me:

"Com sé que tens "poca feina", vinc a porposar-te'n més. Estic preparant un llibre amb anècdotes d'humor, que he anat recollint i vull que tu em faces el pròleg.

La sorpresa, que va ser majúscula, em va fer dir-li, que com anava a fer-ho jo?, però ell em va contestar que em coneixia i que de segur que ho faria bé. Després em va deixar uns folis on estava el projectat llibre per a que em fera una idea del contingut.

I conexent a Isidre, i la seua dedicació a Sant Joan i a la recuperació de la història popular de l'Horta, no em vaig poder negar i a més a més em vaig sentir molt honrat pel fet de poder col·laborar en certa manera en la seua obra.

Què vaig a dir de la seua persona, que no es conega? Qualsevol santjoaner sap com és Isidre: Com a persona, simplement és un home de bé; com a cronista, abnegat, que ha dedicat moltes hores a aquesta desinteressada

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

feina; i com a escriptor, un autodidacta que ha anat fent-se a sí mateix, des de que jovenet i a la llum del cresol, llegia el que podia. Afició que l´ha portat a escriure per a que altres puguem gaudir llegint: contes, històries, llegendes... que a més d'entretenir-nos i agradar-nos, ens han ajudat a conèixer millor les persones que vivien a la nostra terra no fa massa anys, les seues constums, feines, festes, en definitiva la història real del passat segle.

Amb aquest llibre, Isidre Buades ens fa arribar una sèrie de anècdotes que al llarg de molts anys ha anat recollint per l'Horta, terra on va nàixer i a la que des de sempre ha dedicat gran interès en les publicaciones que han precedit a la present.

Ens relata quaranta anècdotes entre les que trobem unes en les que les situacions gracioses són producte del baix nivell cultural que les condicions socioeconòmiques en les que vivien, permetien als que en la primera meitat del segle passat habitaven la nostra Horta i època en la que els xiquets i xiquetes, quan a penes podien lligar-se les espardenyes es veien abocats a traballar i amb ganes o sense elles havien de deixar l'escola.

En altres, la gràcia es deriva de malentesos produïts en les converses entre unes persones per a les que la llengua valenciana havia estat pràcticament l'única, o almenys l'habitual, i altres, normalment arribades de llocs de

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

parla castellana, amb desconeixement de la nostra llengua.

També ens narra situacions en les que els malnoms, el caràcter de les persones, el bon humor d'algun santjoaner, i altres... són els que ens aporten l'anècdota humorística.

Trobem anècdotes de molt diferents temps, de de la postguerra o abans fins a altres prou recents. Però totes elles ens apropen al nostre poble, a la nostra gent i ens ajuden a conèixer-los millor.

És aquest un llibre, de fàcil i ràpida lectura que a qualsevol lo proporcionarà una bona li entretinguda estona a més del que suposa com apropament a les arrels del nostre poble.

Toni Miquel Mollà.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

Anècdotes de l'Horta

1. Armes de foc 15
2. Carregar la bateria 17
3. El gos de Ca Cotella 19
4. El poeta "Mulero" 21
5. El tio Cuc 23
6. El Xato 25
7. Els tres idiomes del tio Pepe 27
8. El Sabio i el Torpe 29
9. Els pantalons de "Santopelo" . 31
10. Elvira i la tia Cascabelilla 33
11. La carta santificada 35
12. La compra del cotxet 37
13. L'egua forçuda 39
14. La Mare de Déu de la Faç Divina 41
15. La reforma de l'escut 43
16. La tia Carmen Borrasca 45
17. No s'entera de la pel·lícula 47
18. Problemes d'aigua 49
19. Resar al Sant 51
20. S'ha perdut un bou 53
21. Tito volia el pa gordo 55
22. Un carro sense farol 57
23. Uno de la F. S. M. 59
24. Uno que volia ser actor 61
25. Una tassa de café 63
26. La cabreta de Modestet 65
27. El naixement dels triemins 67
28. El tocador de senyores 69
29. Salut, camarada! 71
30. La vel·locitat del tramvia 73
31. A veure el Rei 75
32. El papi, la mami i la bufe 77
33. El suenyo i el dormitori 79
34. La compra de la ratera 81
35. A la platja, gandules! 83
36. El perill de pegar-li a Rafel 85
37. Els diners del tio Lluis el Ferrer 87
38. Un cantador de molt bona veu 89
39. Pa i botifarra 97
40. El metro del tio Mompó. 93

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

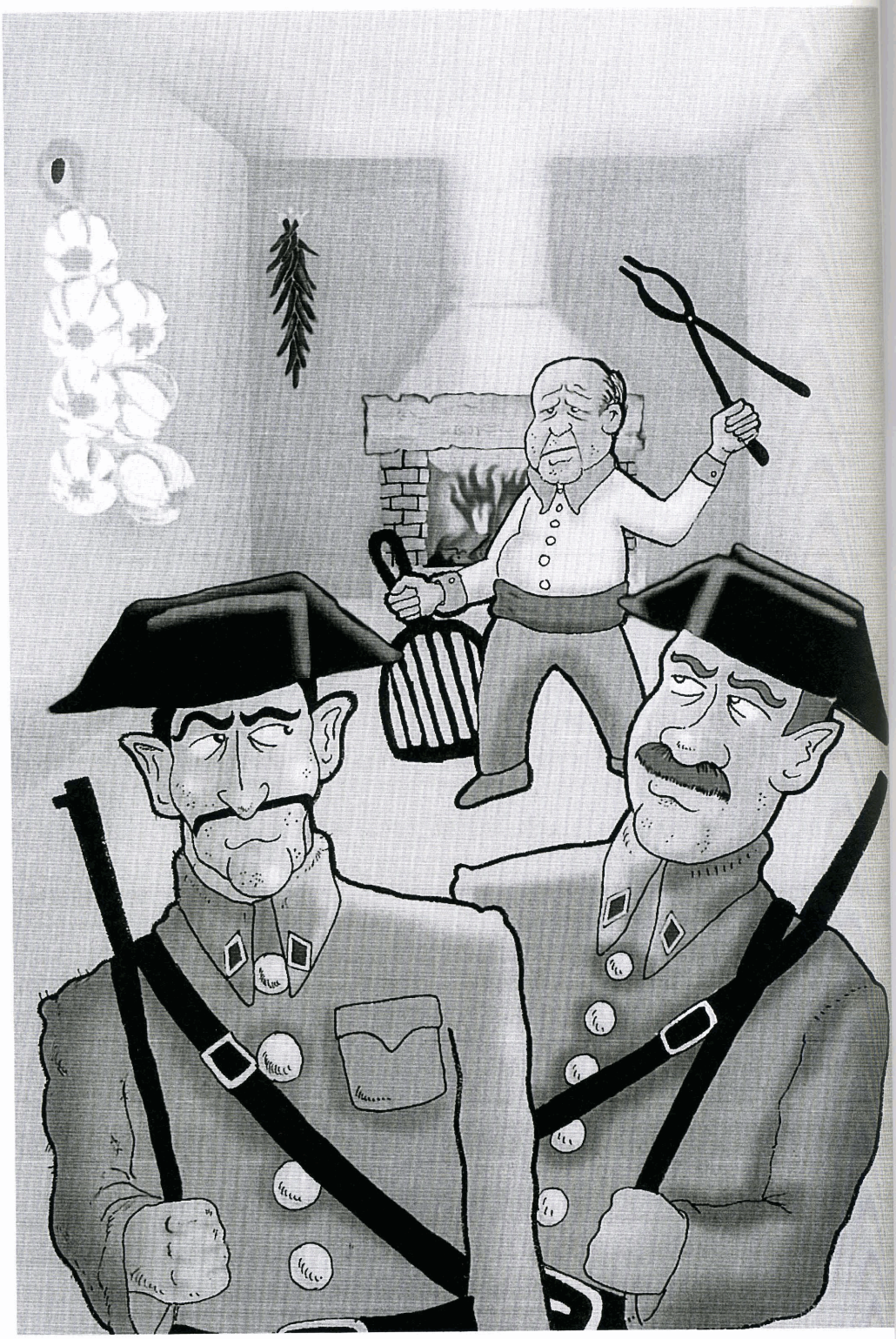

digitalizado por
opm sant joan d'alacant

ARMES DE FOC

Era per l'hivern, i estaven l'home i la dona calfant-se a prop del foc en la cuina, quan van sentir tocar a la porta del carrer.

- "Xica veges qui és"- Va dir l'home-
Va anar la dona a la porta i la va obrir sense preguntar qui era, i era la parella de la guàrdia civil.
"Buenas noches señora". - li van dir seriosos -
"Venimos a preguntarles si tienen ustedes armas de fuego".
"Ai, Puix no sé". - Va dir la dona estranyada per la pregunta".
"Ara ho preguntaré".
Va anar a la cuina i l'home li va preguntar:
-"Qui és"?
-"la parella de la guàrdia civil"-
-"Què volen"?
-"Pregunten si tenim armes de foc"
-"Di-los que sí"
Va anar la dona a la porta i els va dir:
-"Ha dit el meu home que sí".
-"Pues vaya usted y dígale a su marido que las saque inmediatamente".

I encara ni hi havia acabat de dir eixes paraules el guàrdia, va eixir l'home carregat amb les tenalles, les graelles i els ferros de coure el menjar. I parant-se davant d'ells els va dir amb molta seriositat:
-"Estes són les armes de foc que tenim".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

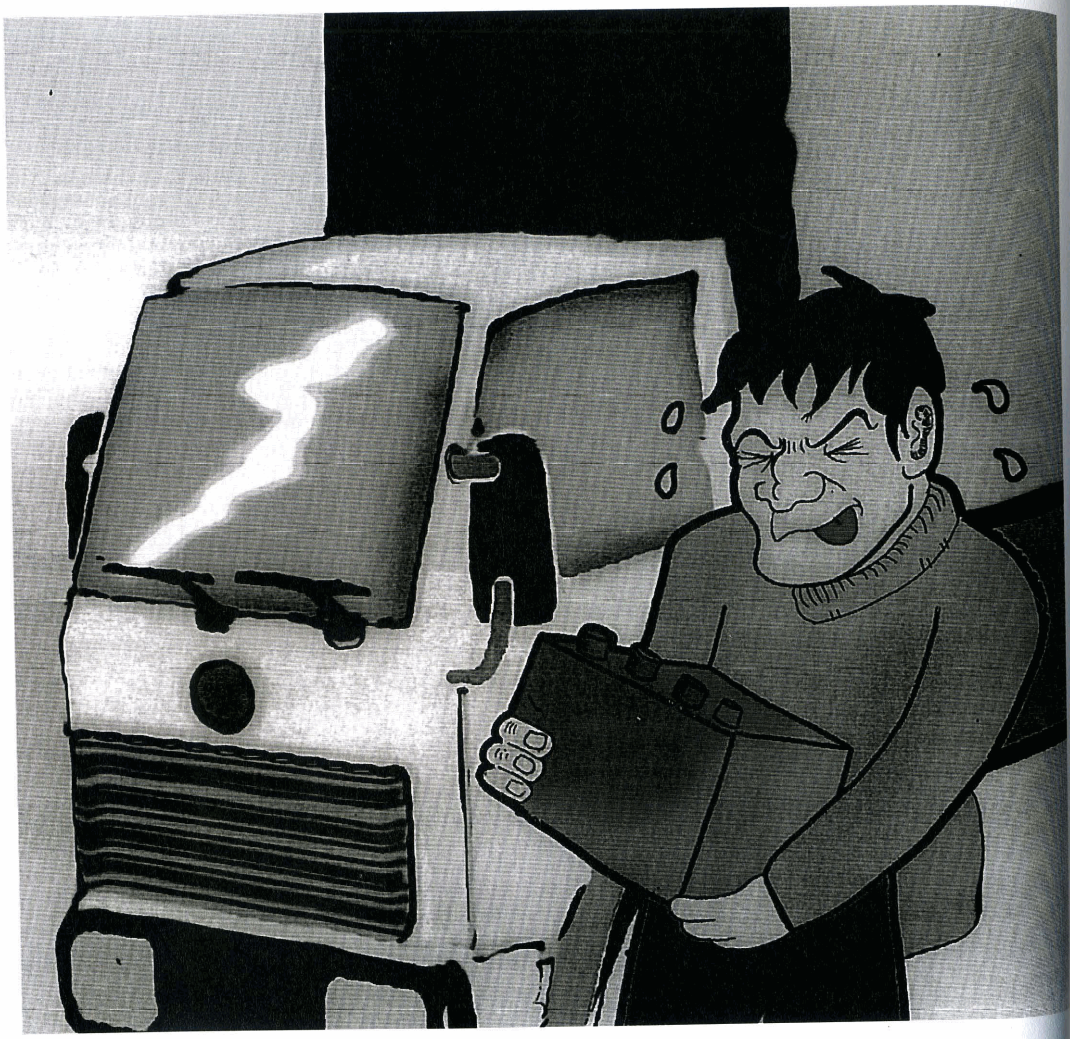

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

CARREGAR LA BATERIA

Se van deixar enceses les llums del camió i se va esgotar la bateria, i el "jefe" va enviar a "Felo" al taller a carregar-la i li va dir:

-"Dus la bateria al taller i dius que te la carreguen bé, que està completament buida".

Felo va posar la bateria dins d'un cabàs i se la va carregar al coll.

-"Lo que pesa astò"- va pensar, però no va dir res. La va dur al taller i quan va arribar allí estava per a entregar l'ànima a Déu. La bateria dels coll..! Pesava un quintar!. I pensava Felo que el seu "jefe" era un desconsiderat fent-li dur a les costelles tant de pes.

Només arribar al taller li van enxufar la bateria a un estrany "aparato" i li van dir que podria tornar a l'endemà que ja estaria plena. Al que va contestar Felo tot carregat de raó:

-"Una merd...! Com que hui que estava buida no podia amb ella, què serà demà quan estiga plena?"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

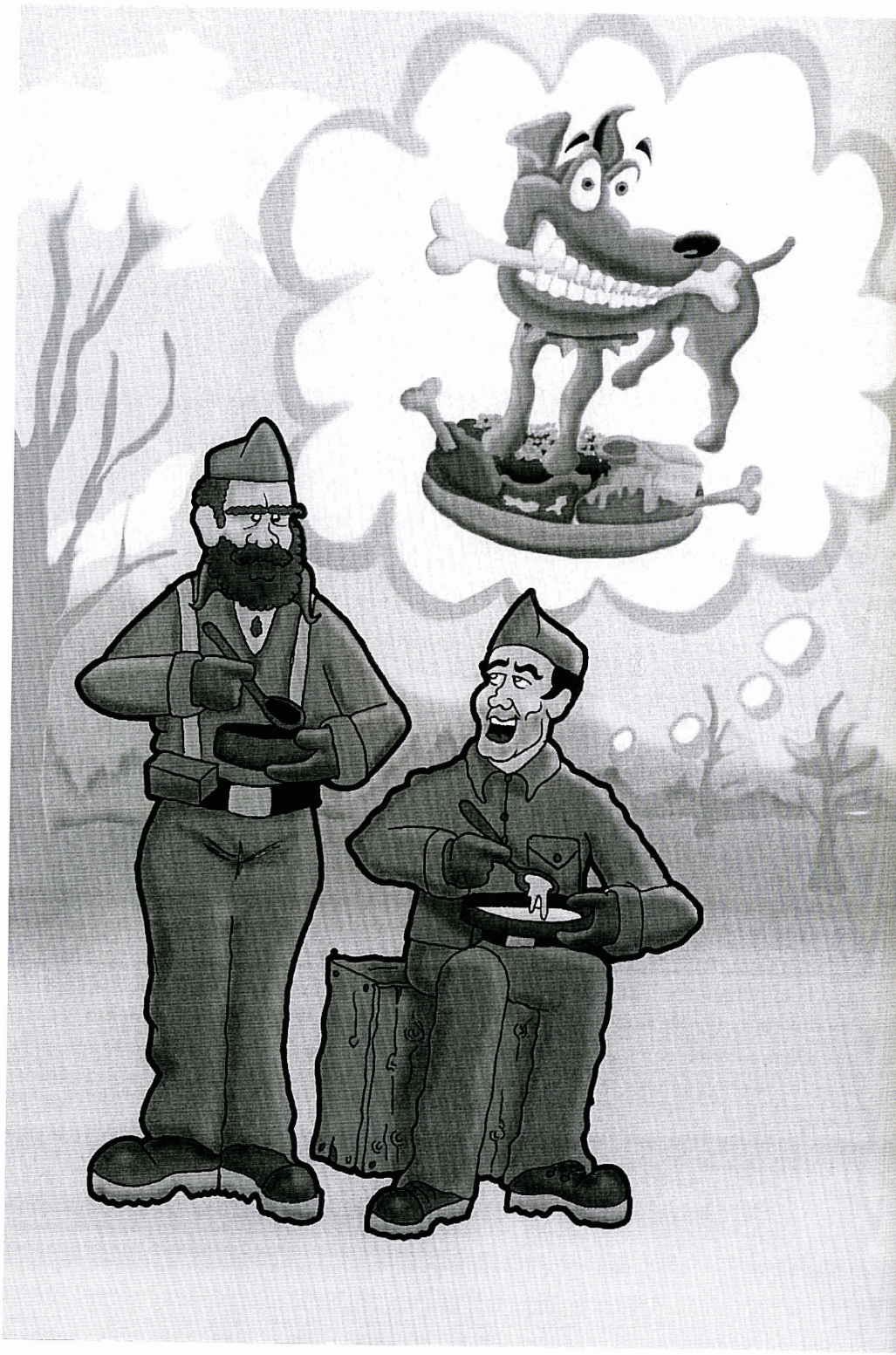

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

EL GOS DE CA COTELLA

Açò era de la década dels quaranta quan el pa i altres productes alimentaris estaven intervinguts pel govern i racionats; el poble passava fam i fins a l'exèrcit escassejava el menjar.

El govern va traslladar a la zona dels Pirineus a la major part de les tropes i allí estava Pepe Cotella passant fred i fam.

Un diumenge, quan hi havia acabat de dinar, quatre cullerades de "caldo" i un boniato rostit, estava Pepe assegut en una pedra a les portes de la seua tenda en companyia d'altres soldats, quan va dir les següents paraules: "Ara volguera jo ser el gos de ma casa"

Els companys se van quedar mirant-lo i un d'ells va dir:

-"Xe, el gos? i això per què"?
-"Molt senzill. Puix perquè a hores d'ara la meua família ha acabat de dinar, i ma mare, arreplega tot el que ha sobrat als plats i li ho dóna al gos".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

EL POETA "MULERO"

Cada amant de la poesia té el seu o els seus poetes preferits. Cada poeta té el seu estil i cada estil s'adapta més a un gènere determinat.

L'entorn i la vida de cadascú, quasi sempre apareix reflectit en l'obra realitzada.

El poeta sorgix en el lloc més impensat, en la mar, en la ciutat, en el camp. I en una casa de camp de l'Horta d'Alacant en va aparèixer un que no sé com qualificar-lo. I perque ho faça, si vol, qui estes lletres llegisca, transcric el següent poema fruit de la seua ploma:

-Pal que tinga terra en l'Horta
i no vulga gastar guano.
Tinc jo una cosa molt forta
que és la merda d'un marrano
que es caga darrere la porta.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

EL TIO CUC

El Tio Cuc era una publicació en valencià que va gaudir de molta popularitat en la década dels trenta.

Al poble de Sant Joan no era venuda per cap tenda, quiosc o paradeta, sinó que un home s'encarregava de vendre-la pel carrer, i tenia el costum d'anar cantant més que parlant, les principals notícies o les que ell creia que serien de més interés per als lectors: així com la xica bonica que anava a casar-se amb un home ric molt més major que ella, o la d'aquell que volia ser president del Sindicat de Reg de l'Horta i anava buscant vots, etc. etc. I era la seua cançoneta "Xica bonica i pobra es casa amb un vell ric" o, "Pretenent a president del sindicat busca vots".

I va ocórrer, que un dia quan anava pel carrer amb el fardell dels periòdics baix del braç i pregonant la notícia més interessant, li va dir l'alcalde:
-" Xe, mestre, escolte el que vaig a dir-li: Quan vaja vosté pel carrer venent el "Tio Cuc", res de cantar les notícies, que eixes ja les llegirà la gent. Vosté limite's a xisclar"El Tio Cuc!", i mut. M'ha comprés vosté"?

I l'home, a la setmana següent quan va eixir la nova edició del periòdic, anava pel carrer dient amb més bona veu que mai:
-"El Tio Cuc i mut! El Tio Cuc i mut!"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

L’/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D’ INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalizado por
bpm 3/7/2020 - 24 -

EL XATO

Tant ha sigut el costum d'anomenar a les persones pel seu malnom, que de vegades se ignorava el seu nom vertader. I açò és el que li va passar a ell mateix, al Xato, que el seu nom i cognom era el de Salvador Ripoll.

Era este home l'ordinari de Sant Joan, i per a replegar els encàrrecs tenia un xicotet local a Alacant. A Salvador no el cridava ningú pel seu nom, sinó que tot el món li deia "Xato": "Xato açò, Xato allò", i un dia, veiem el que li va ocórrer: puix que estava ell a la porta del local quan va anar un senyor que li va preguntar:

- "Por favor, ¿podría decirme usted si está aquí el señor Ripoll?" I el Xato, mirant cap a tots els costats, va contestar:

-"Puix no sé qui és eixe home, aquí només estem este amic i jo" Al que l'amic tot admirat li va dir: "Xe Xato! Com estàs? Si el senyor Ripoll eres tú!"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

ELS TRES IDIOMES DEL TIO PEPE

L'amic Pepe, pel que tots ens enteníem per "Canyaret", era un home polit que parlava molt seriós però que li agradava la broma. Un dia que hi havia anat a reparar el seu utilitari al taller de Paco Espinós, va coincidir amb un senyor foraster que sabia diferents idiomes.

L´amic Pepe va escoltar molt atent i seriós el que aquell home va dir, i adoptant un aire de molta suficiència, va respondre:
-" Jo també parle tres idiomes".

El mecànic Paco Espinós va dirigir a Pepe una mirada d´admiració i pel seu endins va dir:
-"Fot... no sabia jo que Pepe dominava tantes llengües" En això estaven quan s´acabava ja la reparació de l´auto del foraster, que va demanar el compte, va pagar i se´n va anar al seu camí. I Paco, que li anava i li tornava el dels tres idiomes, li va dir a "Canyaret";

-"Xe, tio Pepe, no em figurava jo que vosté sabia tres idiomes; em pensava que era vosté home il·lustrat però no tant. Voldria dir-me quines són eixes tres llengües que ha dit que sap"?

- "Sí home, clar que sí, escolta", i va somriure per primera volta, "són els següents. Valencià, Castellà i per Telèfon".

Digitalizado por bpm sant joan d'alacant

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digital.ccaa.com
bpm.ccaa.com.alacant

EL SABIO I EL TORPE

Juan Sevila i Sala va ser Alcalde de Sant Joan, i de professió "Fidel d'aigües" del Sindicat de Regs de l'Horta d'Alacant. I per eixos dos motius, molt conegut el seu nom i cognoms; però tot el món quan se referia a ell li deien Juan "el Sabio". Juan"el Sabio" vivia en el "Carrer Baix", i un dia es va presentar allí un home de Mutxamel que li deien de malnom, "El Torpe" i que volia parlar amb ell sobre el reg, cosa freqüent en aquella casa pel càrrec de Juan Sevila.

Va tocar a la porta i li va obrir la dona.
-"Viu aquí Juan el Sabio?" -Va preguntar llevant-se la gorra.
-"Sí senyor, aquí viu, però no està en casa"
- "Bueno, bé. Diga-li vosté al Sabio que ha estat aquí "el Torpe. Ja tornaré després. Adéu, senyora"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

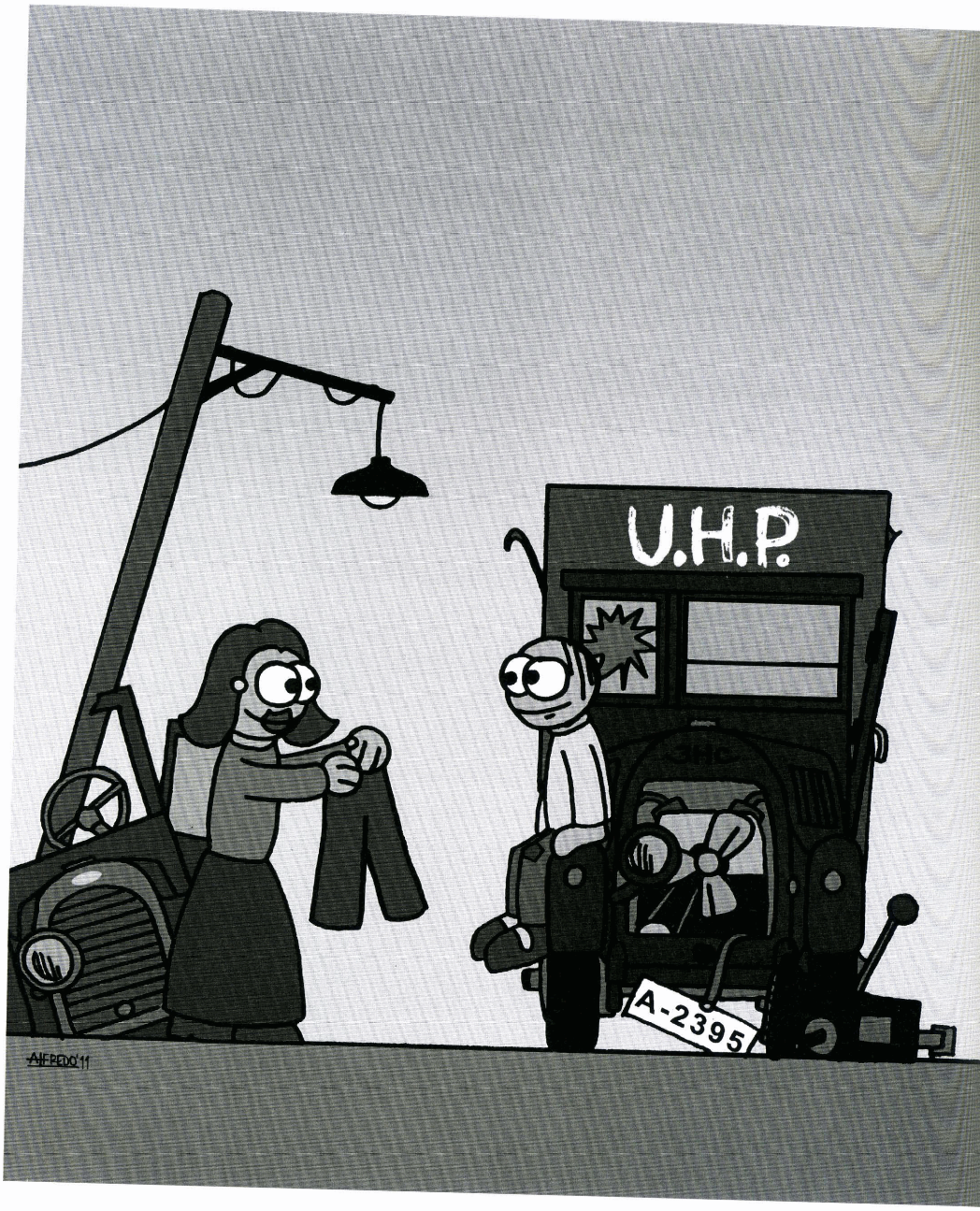

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

ELS PANTALONS DE "SANTOPELO"

Indalecio vivia en una casa vora la mar, i era la seua, una família pobra com quasi totes les famílies d´aquella época de la postguerra de 1936- 1939.

Indalecio era un xiquet que aleshores tenia sis anys i feia poc que hi havia començat a anar a l'escola.

Hi havia prop de sa casa un descampat on s´ havien depositat molts automòbils avariats, formant tal concentració, allò que deien un "Cementeri de cotxes".

La mare d´Indalecio va veure que un cotxet duia els seients de vellut i va pensar que aquella tela era bona per a fer uns pantalons al seu xiquet. I sense pensar-ho més, va despullar el seient de la seua vestimenta.

-"És 'terciopelo', fill meu".-Li va dir sa mare- I el xiquet va pensar que tenir uns pantalons d´aquella tela era una gran sort, sobre tot per aquell nom tan bonic que li havia dit sa mare que tenia. Així puix, el diumenge següent, es va llavar i es va pentinar per anar a Missa, es va posar unes sabates mig regular que tenia, i va preguntar a sa mare:
-"Mare, me pose els pantalons de "santopelo"?
Preguntaria Indalecio allò a sa mare perque no sabia pronunciar bé el nom de la tela, o perque per a ell, tenir aquells pantalons tan bonics per anar a Missa era, una santa sort?

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado na bpm sant joan d'alacant

ELVIRA I LA TIA CASCABELILLA

Elvira era una xica jove d'Alacant que s'havia casat amb un xic del poble i havia vingut a viure a Sant Joan. Apenes sabia parlar algunes paraules en valencià, i va ocòrrer, que una veïna major, la Tia "Cascabelilla", va fer molta amistat amb ella perque Elvira tenia la virtut de saber escoltar. Però el cas era que hi havia en la seua conversa certa dificultat, que com ja hem dit, Elvira sabia molt poc de valencià, i la dona major, quasi res de castellà.

Un dia va anar la tia Cascabelilla a la casa d'Elvira i li va dir d'esta manera:

-"Alvira, Sabes a qui han sotarrat hui? A Rafel, l'home de Lola".

- "¿A Rafael?"

-" Sí, sí, a Rafel, l'home de Lola, el d'ahí baix."

Elvira no sabia que era això de "sotarrar" ni qui era Rafel, l'home de Lola; però per la forma de dir-ho la tia "Cascabelilla", suposava que a eixe senyor li havia ocorregut alguna cosa molt greu, i com la dona veia que Elvira estava confosa, li ho repetia: "Sí, sí, l'han sotarrat hui, a Rafel, l'home de Lola."

"¿Pero se ha muerto?" Va preguntar Elvira que no acabava d'entendre el que li havia succeït al tal Rafel.

I la Tia "Cascabelilla" li va respondre tota enfurida

-"Coll... si s'ha mort! si l'han enterrat hui!

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

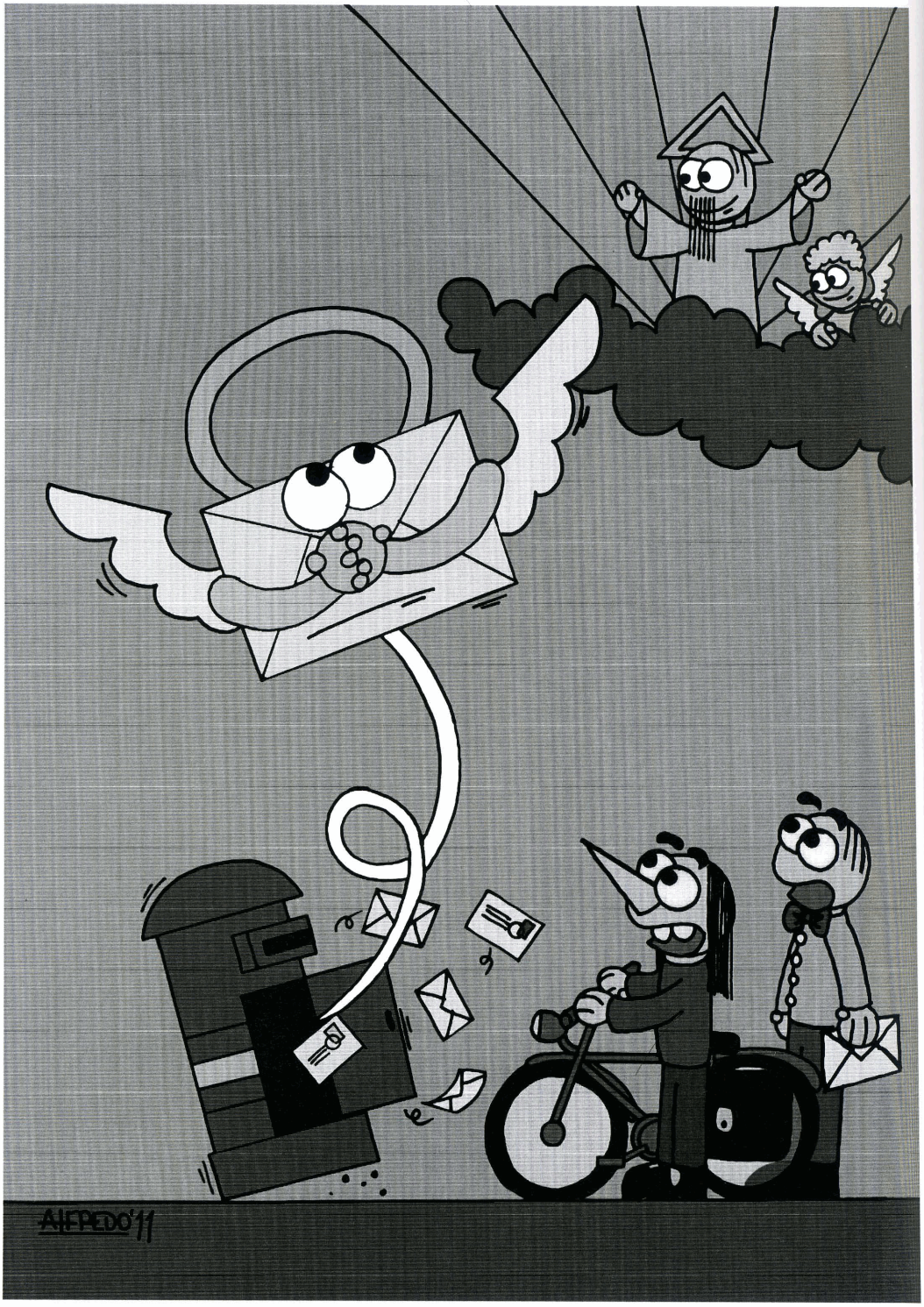

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

LA CARTA SANTIFICADA

La Tia Maria era l'arrendadora de la hisenda "La Casa dels Huendos", i tenia un afillat que per aquells dies estava fent les milícies universitàries. Era esta hortolana una dona molt bona i disposada, però un poquet "enterà". No hi havia tingut fills i va criar desde molt menudet un xic que era nebot de l'ama de la hisenda. La veritat era que el volia com a un fill propi, i el va criar i li va pagar els estudis de la carrera de comerç. I després va fer que el xic fera les milícies universitàries. El cas és que, estant en en el campament no rebia cartes d'ell, i les que ella li enviava tampoc li arribaven al xic; i en correus, on va anar a dir el que li passava, li van aconsellar, que l'enviara la carta certificada. Així ho va fer, i molt seriosa deia després a tots els seus veïns;

-"Ara sí que rebrà la carta el meu fill, perquè li l'he enviada santificada".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalitzado per upm sant joan d'alacant

LA COMPRA DEL COTXET

Era per aquells anys que després de formatlizar la compra d´un automòbil havies d´esperar un temps, de vegades mesos, per que te l´entregaren després d´haver-lo pagat.

Pepa era una dona vídua que vivia a El Campello, i son fill volia que li comprara un "autet" d´aquells que els deien una "cabreta", i la dona, després que li ho demanara tantes voltes, va accedir.

Per fi, des del taller autoritzat on l´havia demanat, la van avisar a Pepa, de que el concesionari li havia comunicat que ja tenien existències.

A l´endemà van anar ella i son fill al taller, i quan se n´anaven el fill i el mecànic a la capital a portar-se el cotxet, li va dir la dona al mecànic:

-" Paco m´han dit que n´han portat una vintena, i jo li demane a vosté un favor".
-" Si jo puc, compte amb ell", li va contestar el mecànic. "Què és el que vol?"
-" Puix" - va contestar la dona posant careta de llàstima:
-" Que me'l trie que siga fortet!"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

L'EGUA FORÇUDA

Vicent deia que la segua egua era la més forçuda de l'Horta, i contava mil gestes en que tan hermós animal hi havia realitzat demostracions increïbles. Per exemple, la que un dia va fer entre el poble de Sant Joan i Mutxamel.

Hi havia carregat vint sacs de "sivà" en el Carrer Major per a dur-los a Mutxamel, i només passar la caserna de la guàrdia civil va notar que l'egua havia d'esforçar-se molt per a arrastrar poc més d'una tona que duia el carro, però no va fer cas, seria que, com feia molta calor, el quitrà de la carretera s'apegava a les rodes.

L'egua bufava fort i sudava a mars, i quan va arribar a la plaça de Mutxamel va parar un moment per descansar-la. I en això se va adonar del que ocorria: que enganxat en el cup del carro hi havia portat des de Sant Joan, el remolc del tramvia.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

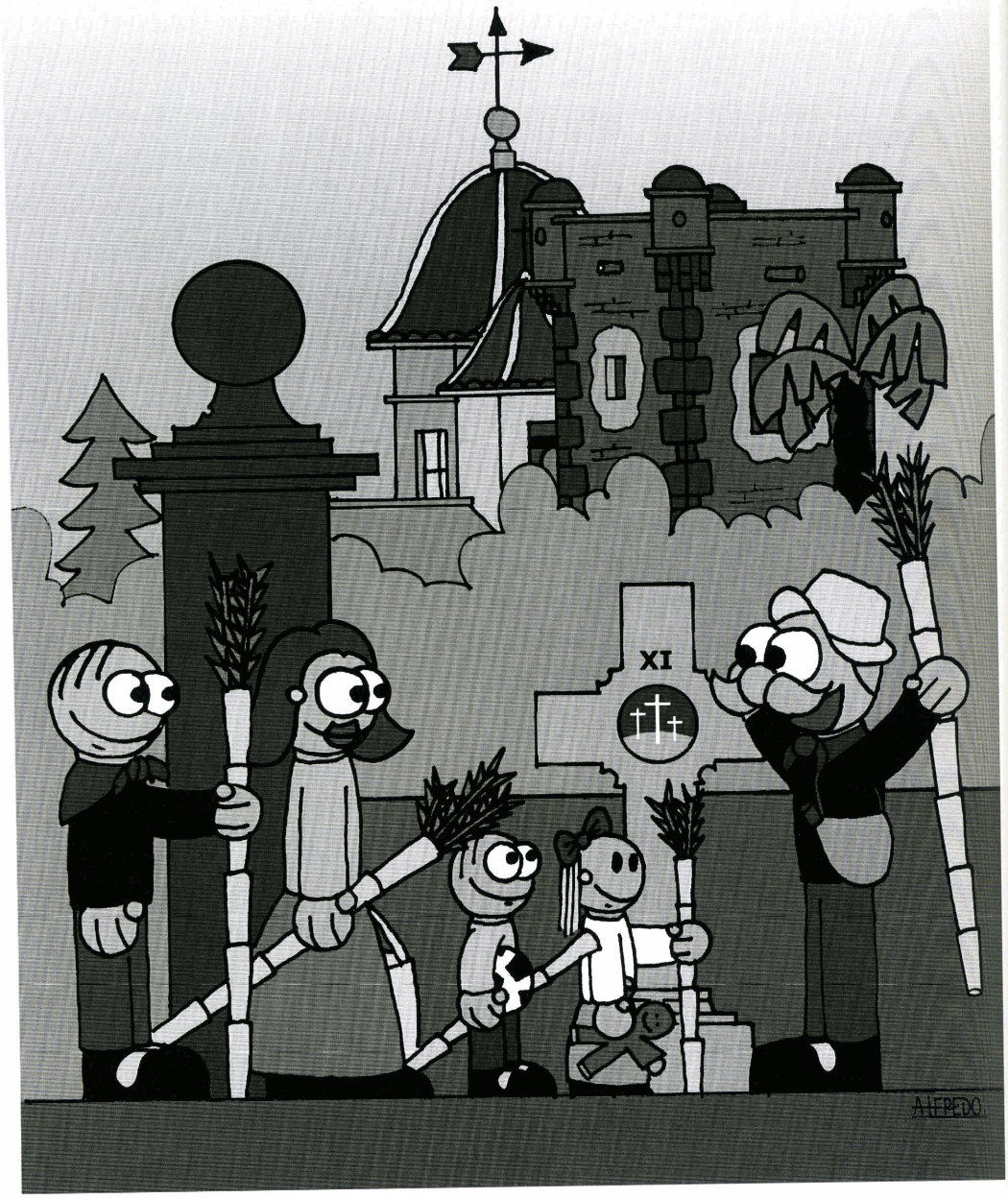

LA MARE DE DÉU DE LA FAÇ DIVINA

Com tots els anys, anava Pepe Sáez a la fira, i aquell, amb la dona i els xiquets, tampoc va faltar a la cita.

Van eixir de Sant Nicolau dels primers, i quan van arribar al "De Dies" se van prendre el vi dolcet i els rotllets amb tranquil·litat i sense angoixes.

Era encara matí, i disfrutant de la bona temperatura van seguir la caminada, i quan ja estaven passat el "De Claveria" i ja se veia la torre del monestir, es van trobar amb un amic alacantí que amb mocador al coll, barret de palla i la bota de vi penjada al muscle, també anava cap a Santa Faç.

-"Hola Don José"- li va dir somrient- "què, a la fira"?
-"Puix sí senyor, allí anem".
-"Puix jo també, però mire vosté, Don José. No crec en cures ni sants, i a missa, ni si m'aspenten, però a la MARE DE DÉU DE LA FAÇ DIVINA, eixa que no me la toquen. Adéu José!".
-"Adéu, que tinga un bon dia!".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

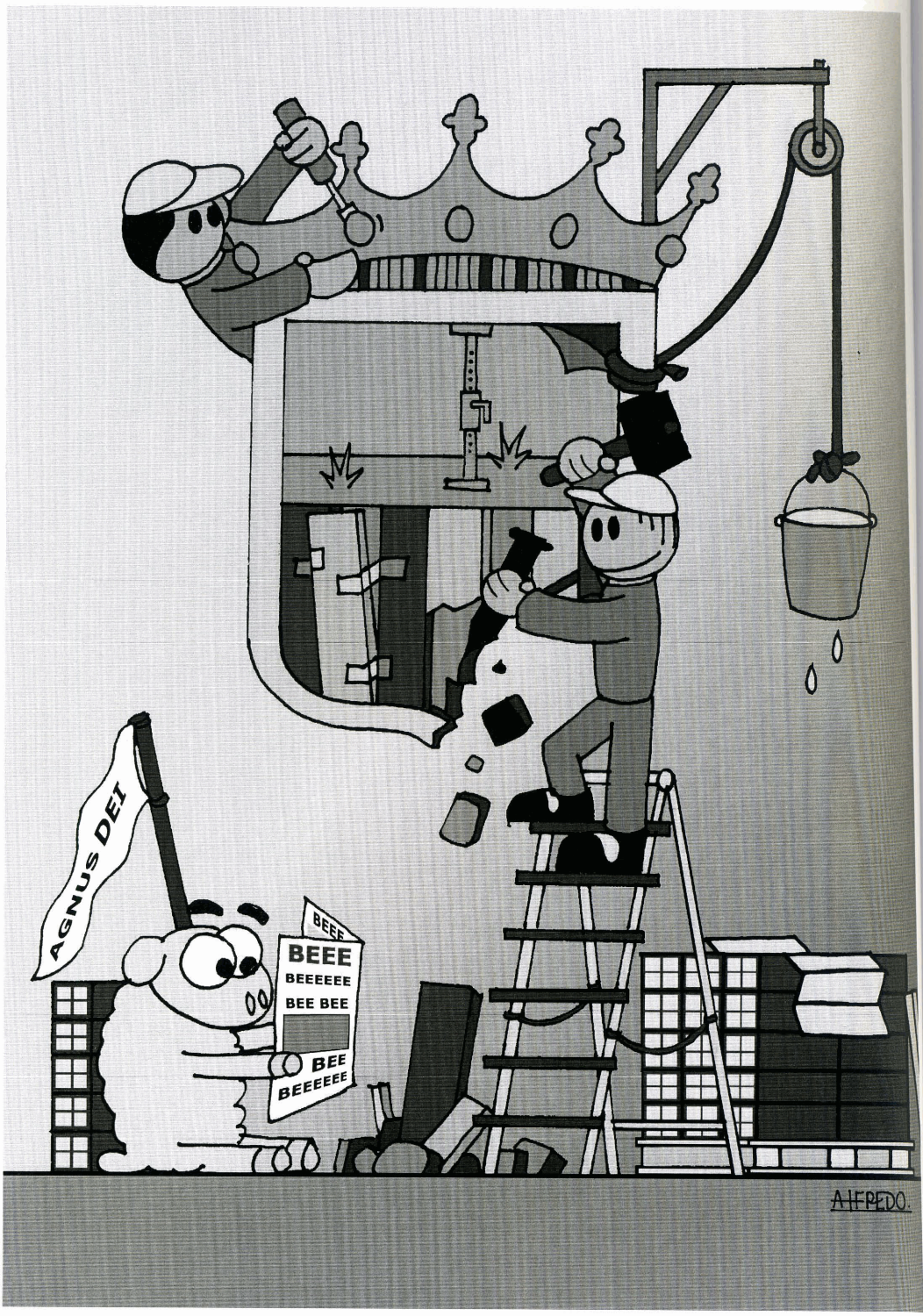

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

LA REFORMA DE L'ESCUT

Un dia estava jo en un acte que se celebrava en la casa de cultura de Sant Joan, i quan se va acabar va vindre a mí una dona jove del poble, i després de saludar-me amistosament em va preguntar:

-"Xico, tu sabries dir-me per què s'ha canviat el nostre escut?
-"Puix clar que sí, amb molt de gust". I li vaig explicar el motiu del canvi.

La dona, després d'escoltar-me molt atentament i sense deixar de somriure, em va dir que ho comprenia perfectament i que ho trobava bé; me va donar les gràcies per la informació i després vam parlar d'altres coses. I ja quan pareixia que donàvem per acabada la conversa em va fer la següent confessió:

-"Com crec que hauràs observat, me pareix molt bé tot el que m'has dit del canvi i no tinc res en contra, però el que sí que em sap malament, és que, ara, el nostre escut se li pareix al de Mutxamel".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalitzado per
bpm sant joan d'alacant

LA TIA CARMEN BORRASCA I LA RÀDIO

Era al poc de temps de finatlizar la guerra del 1936, quan al poble hi havia pocs aparells de ràdio i moltes eren las persones que, poques voltes o cap, hi havien sentit un ràdiorreceptor.

El cas és que al poble n'hi havien mitja dotzena, i a la hisenda "El de Vellós" (Villós) en van comprar un per eixos dies.

Era l'hora d'emetre el butlletí de les notícies, i quan estava donant el part meteorològic va ocòrrer una cosa molt graciosa. Que va anar a sa casa la tia Carmen "Borrasca", i a l'entrar, el locutor que deia: "Se aproxima una borrasca", al que la dona, mirant molt seriosa aquell "xisme" que parlava, va contestar enfadada:

"Fotre! Només he entrat i ja m'ha conegut el tio eixe".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

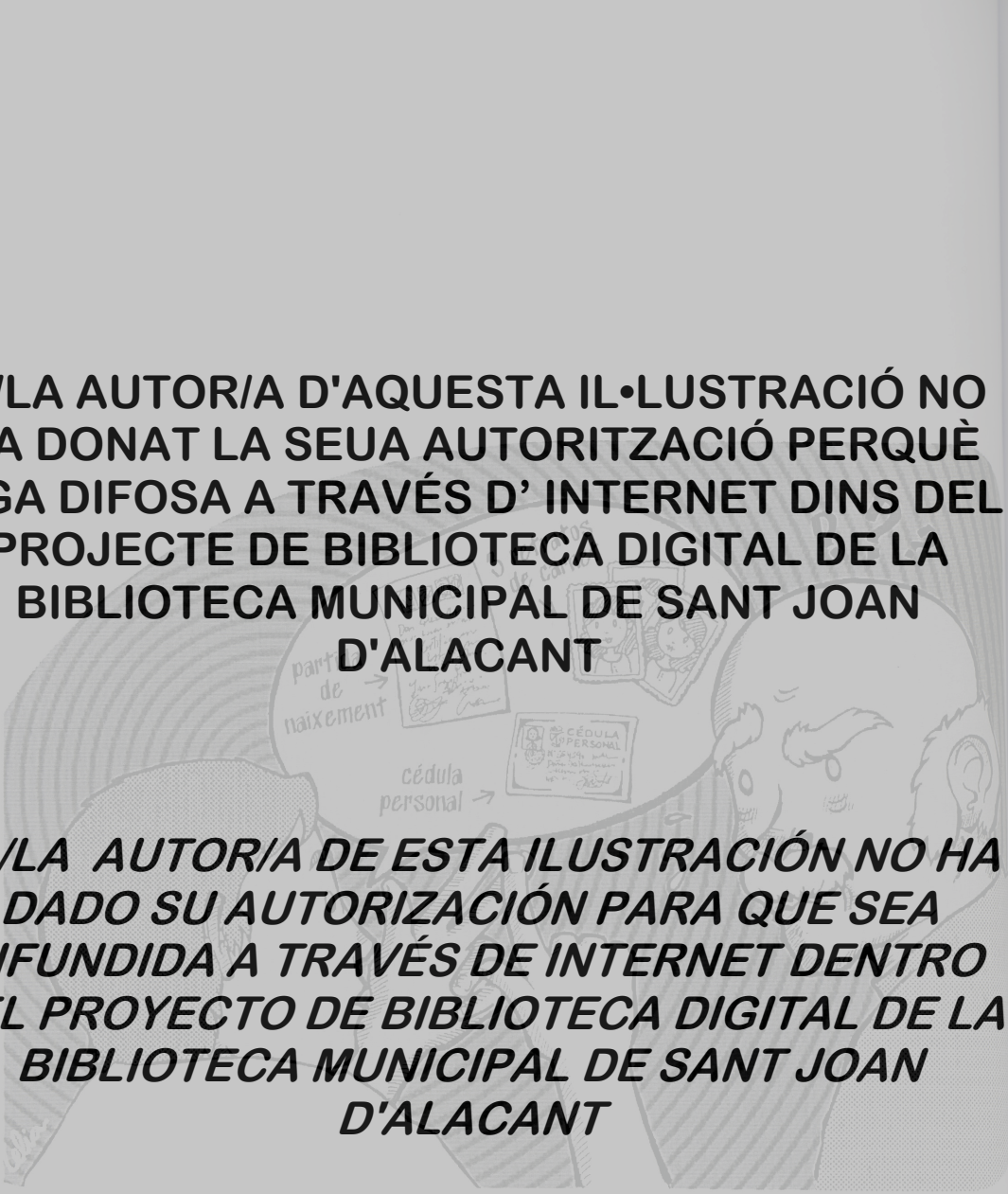

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalitzat per bpm sant joan d'alacant

NO S´ENTERAVA DE LA PEL.LÍCULA

Només tenia una filla, bonica la xica, educada i responsable; i son pare no volia que sa filla anara a treballar al bancal. Per eixe motiu va parlar a un amic que tenia bones coneixènces per a què la col·locara en la capital.

L'amic li va dir que ho voria, i al poc temps, una nit el va avisar que a l'endemà anirien a Alacant a parlar amb un home.

-"Demà a les nou, en la plaça a agafar el tramvia, d'acord?"
I a les nou, allí estava ell com un clau.
Van anar a Alacant, i com era un poc prompte per a veure a l'home, se van prendre un cafenet en el bar de "Julio Abril". Després, l'amic va comprar el periòdic i d' allí van anar a una casa del Carrer Sant Ferran on els va rebre un senyor molt atent que, després de les presentacions els va dir:

-"Me porteu la partida de naixement de la xica, la cèdula personal, tres "retratos" de carnet, i que vinga ella". "Tot això el dia cinc que serà dijous, a les deu del matí. D'acord"?
I dirigint-se al pare de la xica:
-"He tingut molt gust de conèixer-lo".
Se´n van anar, i quan estaven esperant el tramvia per a tornar a Mutxamel, el pare de la xica li va dir a l'amic amb mostres d´estar un poc nerviós:
-"Xe, però quan anem a vore a eixe home?"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

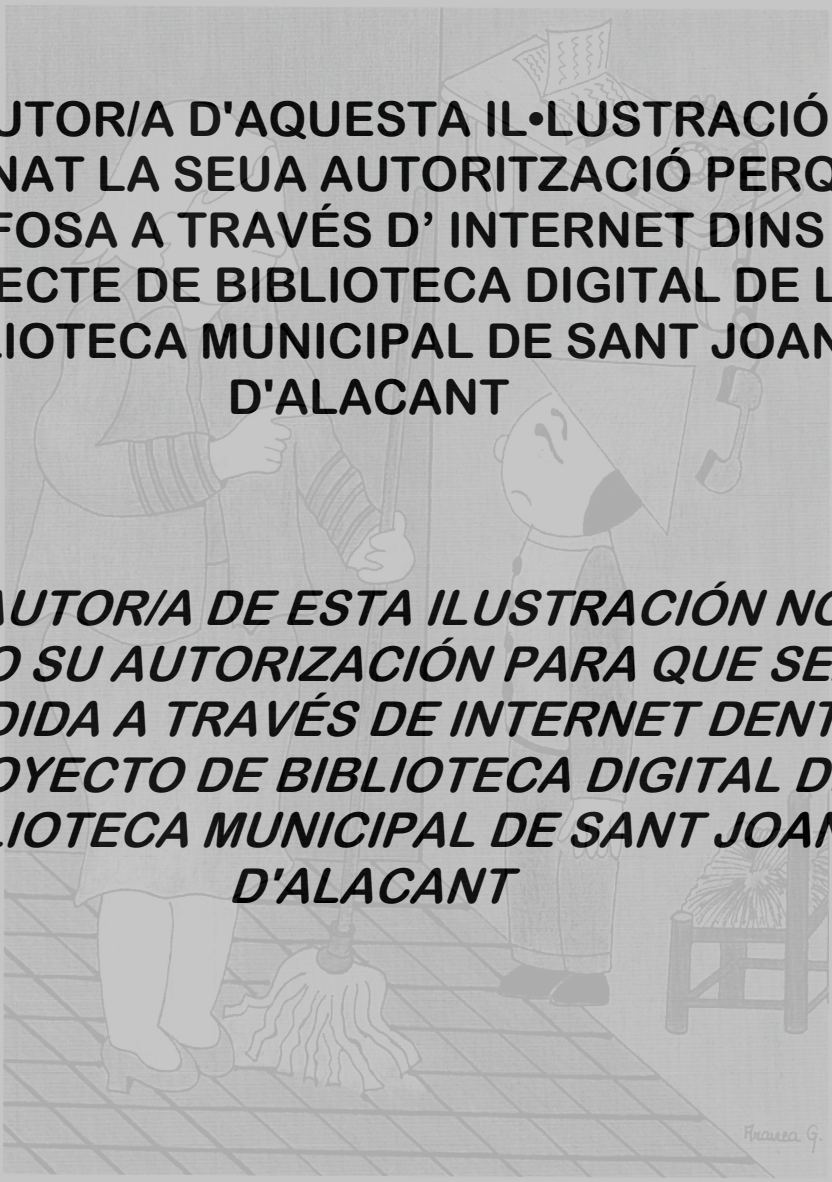

L’/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D’ INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalitzat per bpm sant joan d'alacant

PROBLEMES D'AIGUA

Pasqualet "Tarròs" té un veí xinés, i va ocòrrer l'altre dia, que este tenia una avaria a la instal·lació de l'aigua corrent, i Pasqualet que viu en el pis de baix va tindre goteres, per tant, es va queixar al "Xino".

Aquell es va fer el "Sota" i li va dir que "no entender", però Pasqualet, com és natural, va insistir:
-"Xe, senyor "Xino", arregle això, per favor, que tinc la casa plena d'aigua".

Pero res, el Xino" no li feia cas, i en això s'entera la tia de Pasqualet "Maruja la Font", i va enseguida a parlar amb el "Xino".

"- Xe, tio fill de sa mare! Tio c..."! i altres coses. I com el posaria, que el "Xino", a l'altre dia li va dir a Pasqualet:
- "Yo arreglar agua, pero por favor, no venir más tía, por favor."

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

RESA AL SANT

Era una hisenda de la parròquia de Sant Joan Baptista. Tenien un ramat d'ovelles, i per pasturar-les van contractar un home que era foraster, i per tant, el tracte va ser que havien de donar-li menjar i allotjament. Menjar ho feia a la mateixa taula que el propietari de la hisenda, i dormir, en una xicoteta cambra al costat de la dels fills de l'amo. Com es veu, en aquella casa no hi havia discriminació amb el servici.

En l'habitació hi havia un catre, una tauleta de nit, una perxa i un quadre amb una estampa borrosa del Gran Canal de Venècia.

L'home va resultar ser una gran persona, un treballador responsable i d'humil tracte; i encara tenia una altra qualitat que van descobrir molt després, que era religiós; puix totes les nits abans de gitar-se, s'agenollava en el llit, se persignava i feia els seus resos mirant el quadre del Gran Canal de Venècia, que com podeu imaginar, no se sap quin sant se li figurava a l'home que era.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

S'HA PERDUT EL BOU

A l'ordinari li van carregar en el port d'Alacant un art d'eixos de pesca que es diu el "Bou", per que el portara a reparar a El Campello. Així ho va fer, i quan va passar un temps prudencial el patró de la barca va preguntar si ja estava llest.

En el taller li van dir que allí no sabien res de cap de "Bou", i l' armador, "que vull que em portes el "Bou" o m'l'hauràs de pagar", pero el "Bou" no apareixia. I com era una peça de gran valor, el pobre ordinari estava que amb un cabell l'ofegaven.

-"On estarà el "Bou? Senyor! On estarà?"- I un amic al veure'l tan angoixat li va proposar:
-"Què et pareix si anem a Alacant i veiem a una endevinadora que diuen que és molt bona?"

Van anar a la casa de la famosa endevinadora i li van dir:
-"Senyora, venim perquè hem perdut un "Bou" i no el trobem per cap de lloc."

La dona els va dir que anava a buscar-lo, i després de tancar els ulls i fer uns moviments estranys, els va dir amb molta solemnitat:
-"Ja sé on està el "Bou", està en Almoradí al costat de la carretera, menjant herba en un bancal.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

TITO VOLIA EL PÁ "GORDO"

De viatge de fi de curs se'n van anar quatre xics de Sant Joan, a Itàlia: Alfredo, Jaime, Gonzalo i Tito. I com sol ocórrer als estudiants, anaven fluixos de pressupost.

Això era un dia a les dues de la vesprada, quan famolencs i cansats per la caminada pel mont, aplegaren a un caseriu. Allí hi havia un bon restaurant, bo però car; i això els va fer seguir el sistema del "bocadillo".

En això estaven, quan van veure un quiosquet que venien coses de menjar i begudes, i allí que se'n van anar decidits a comprar un bon pa, ompliura i una llitrona, i a menjar s`ha dit.

Van arribar al quiosquet i Tito va dir al quiosquer, que era un italià gras i somrient:

-"Queremos pan." I com se'ls havia acabat, li va contestar l'home posant cara de pena:

-"¡Ah, señor! El pan es finito." Al que Tito li va respondre
-" ¡No. No! ¡Finito no, lo queremos gordo, gordo!"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

UN CARRO SENSE FAROL

Joan Gomis era fadrí de seixanta anys, carreter, bromista i bona persona; vivia amb sa germana i cunyat que tenien cinc fills, quatre xics i una xica.

Els nebots el volien molt perquè a més de ser Joan un bon home no era gens interessat.

Açò era per l'hivern quan els dies són molt curts, i de vegades se li feia de nit a Joan, carretejant per eixe món.

Un dia que estava treballant amb el seu carro per Alacant, se li va fer fosc en l'últim viatge, i quan va eixir a la carretera ja era nit tancada, i no portava farol.

Tot va anar bé al principi, però en eixir de La Santa Faç, ja a prop de Sant Joan, el va fer parar la guàrdia civil.

-" ¡Alto, carrero! ¿Dónde va usted?"
- "Ah, hola" -va dir Joan refregant-se els ulls-". "Vaig a casa".
-"Pero hombre ¿Cómo es que va usted sin luz?" Al que va contestar Joan amb tota la raó del món:
-" I pa què vullc jo la llum si anava dormint?"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

UN DE LA F. S.M.

Quan va finalitzar la guerra al març de l'any 1939, en aquells dies que l´exèrcit de la república s´havia rendit, un marejol humà de soldats espentolats i famolencs arribava a Madrid. Un santjoaner, J.R.B. estava entre ells, i com no coneixia a ningú perquè tots els seus companys s´havien dispersat entre tan gran multitud, buscava inútilment una cara coneguda sense aconseguir-ho.

Ja cansat va seure en un banc de pedra que allí prop hi havia, desanimat, i comprenent quant difícil era trobar entre tanta gent un conegut, però de prompte, va tenir una idea.

Va veure allí a prop un bidó de quitrà posat en peu, i muntant a ell va cridar amb tota la força dels seus pulmons:

-" Hi ha algú per aquí que siga de la f... sa mare?" I entre la multitud, un xic, pegant bots i molt gojós, va contestar:
-"Sí, jo!"

Era de Sant Vicent del Raspeig, però en aquell moment, com si hagueren viscut paret mitgera tota la vida.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

UN QUE VOLIA SER ACTOR

Hi havia a Sant Joan un grupet d´aficionats al teatre que van montar una funció, i enmig d´ells hi havia un xic que era un vertader borinot que volia eixir en la funció, volia ser actor. I tanta tabarra va donar, que a la fi, li van adjudicar un paper.

Hi havia un moment en la funció que havia de sortir a escena i dir:

-"Ya la han matado!" I eixe paper li van donar.

En els assajos, tot nerviós, quan li feien el senyal, eixia i soltava el. ¡"Ya la han matado! I així, una i altra volta: "¡Ya la han matado, ya la han matado! Fins que va arribar el dia de l´estrena, i quan li van fer el senyal, va eixir i amb veu estentòria va dir "Ja l´han matada!
Al que l´apuntador va respondre desolat:
-"Ja l´han cagada!"

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

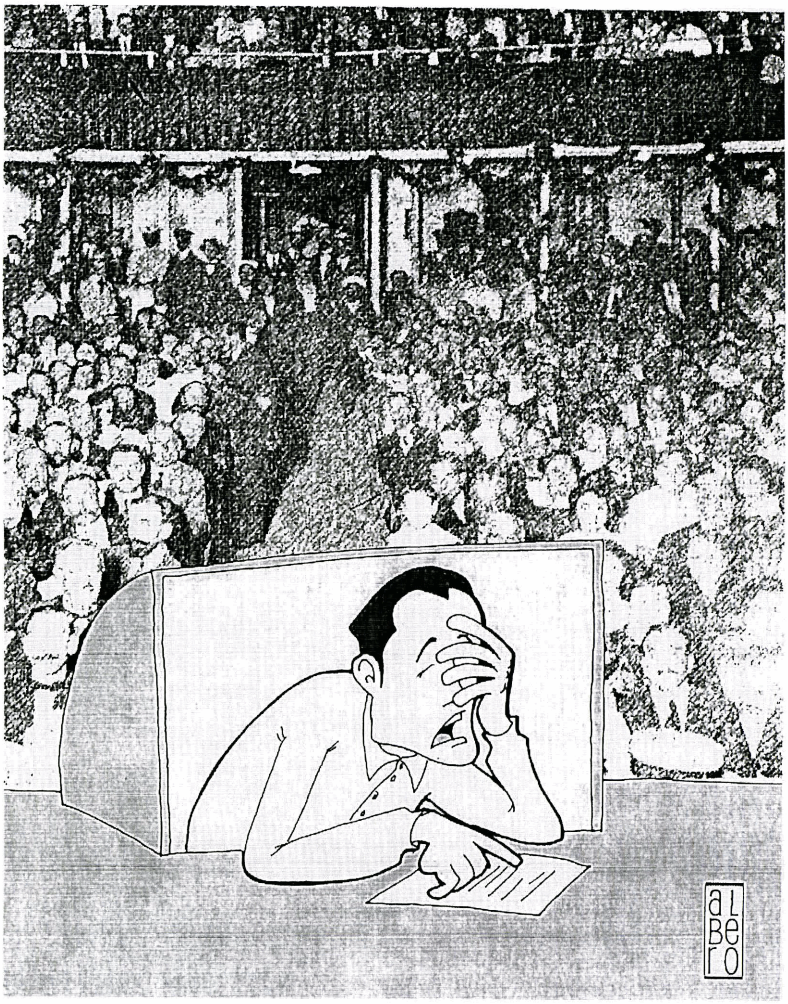

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

UNA TASSA DE CAFÉ

Manuel Sánchez Buades era el director d'un grup de teatre que se va fundar al poble de Sant Joan, i els deia als actors, que si en un moment donat se quedaven en blanc i no sabien què dir, que digueren qualsevol cosa, perquè el públic no s'adonava de l'errada, pero sí, si se queden parats.

Així que, en un moment que en la funció, un que anava a casa del supost advocat perquè este s'havia enganyat de paper i li havia donat el que no era, havia de dir:

-"Vinc perquè en compte de donar-me vosté la factura, m'ha donat un permís d'armes de foc." Però l'actor se va quedar tallat, i recordant el que tantes voltes els havia dit Manolo que digueren en tal cas el primer que els vinguera al cap, puix l'actor en compte de dir "un permís d'armes de foc", va dir". "M'ha donat una tassa de café". I l'apuntador va exclamar: "Arrea!" I l'actor va dir: "Arrea!" I l'apuntador "Xe quin lio!" I l'actor. "Xe quin lio!" Però menys mal que tot va acabar en una rialla general i un fort aplaudiment del públic, que no va notar l'errada.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

LA CABRETA DE MODESTET

Modesto tenia un ramat de cabres de llet que pasturava per l´Horta, i entre elles una xoteta motxa molt bonica, que Modestet el fill de Modesto jugaba amb ella. Li posava la mà pel front i la cabreta li topava però tanta afició va prendre a topar que topava a qualsevol cosa.

La cabreta se va fer gran i era un animal preciós que feia molta llet y Modesto se l´estimava molt. I un dia, quan estava Modestet a la cura del ramat allà per terres de la "Casa dels Huendos" en la partida de La Condomina per on estava la antiga via del trenet, va veure per primera volta la cabreta un comboi del trenet que li semblaria una cosa estranya i perillosa; puix se va plantar enmig de la via i quan va arribar fins a ella li va espolsar una forta topada.

Con es de suposar la va destrossar la màquina, i Modestet al veure-la en aquell estat va plorar moltíssim, però després va plorar tant o més, de la pallissa que li va pegar son pare.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalitzada per bpm sant joan d'alacant

EL NAIXEMENT DELS TRIEMINS PÉREZ LLEDÓ

Estava en Francesc desdejunant tranquil.lament en sa casa, quan en això va anar el municipal i li va dir: -"Don Paco, que han telefonat d'Alacant diguent que la seua Quiqueta ha tingut un xiquet i que estan bé el dos. Enhorabona, Don Paco!".
-"Xe, moltes gràcies". I va cridar a la seua dona: -"Xica, que han telefonat d'Alacant que Quiqueta ha tingut un xiquet i que estan bé els dos". -Alegria en la casa- Tenien un nét i la mare i el nen estaven perfectament.
- "Puix bó, seguirem desdejunant."- va dir Don Paco-

Però abans d'acabar el desdejuni, el municipal. -" Don Paco, que ja estic jo aquí altra volta, que la seua filla té un altre xiquet i estan bé els tres. Enhorabona, Don Paco!"
-"Xe, gràcies". I l'home torna a cridar a la seua dona, -"Xica, que Quiqueta té un altre xiquet". I ja no va acabar el desdejuni, estava nerviós.
-"Xe la meua Quiqueta, què valenta és!, dos xiquets i tots bons, què bé!". Però va ser el cas, que de nou va anar el municipal:
-" Don Paco, que un altre xiquet i que estan bé els quatre, i altra volta enhorabona."
-"Gràcies, xe, moltes gràcies," i va tornar a cridar a la dona. "Xica, aviat un poc mentre jo enganxe la tartana i se n'anem corrent a Alacant, que açò no para!"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

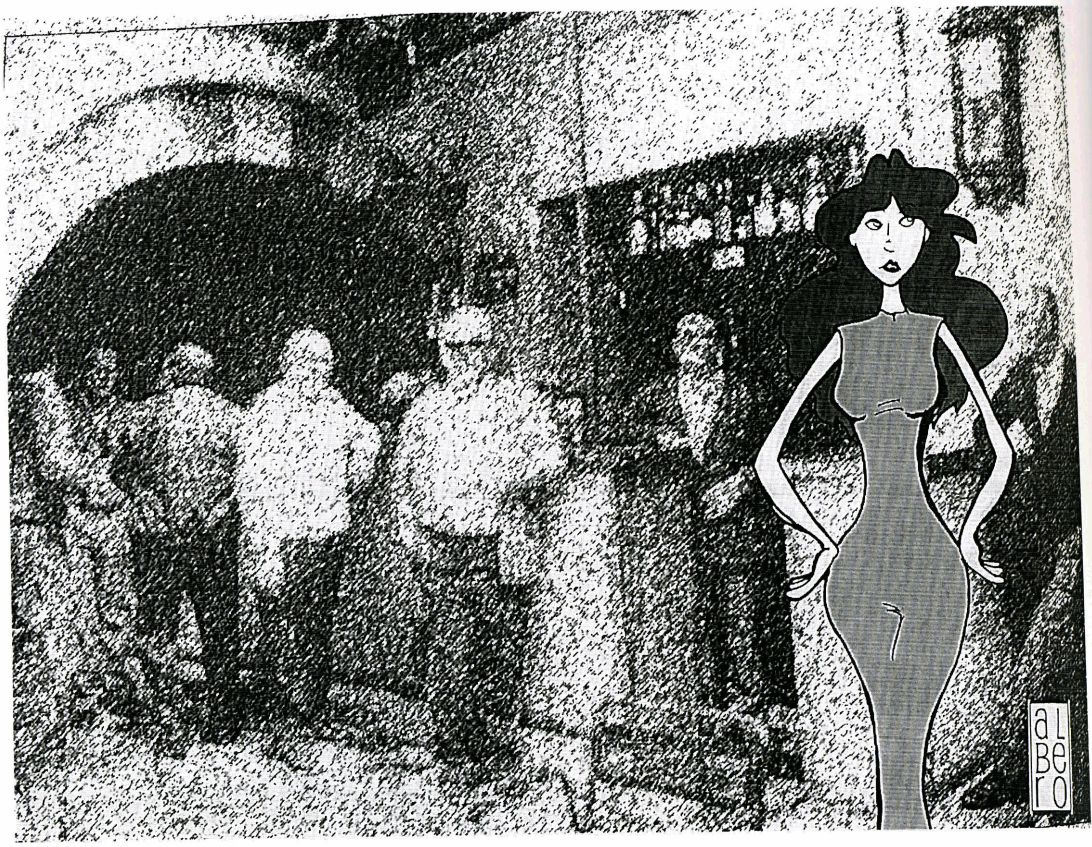

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

EL TOCADOR DE SENYORES

Era vora el mig dia, i com de costum estaven quatre amics fent la partideta en el "Café Carrasco". I en això estaven quan van veure entrar tres xiques molt guapes i elegants que, amb seguretat no eren de Sant Joan, i una d' elles, dirigint-se a un dels quatre amics que era Juan "el Sabio", li va preguntar:

-"Por favor, señor. ¿El tocador de señoras?"
Al que Juan "el Sabio" amb un ample somriure i fent una reverència, va contestar:

- "Servidor de ustedes".

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

SALUT, CAMARADA!

Durant la guerra del 1936-1939 se va prohibir l'antiga salutació d' "Adéu!" I se va manar el de "Salut!" o "Salut, Camarada!" i el no fer-ho d'esta manera podia tenir conseqüències.

Un dia, ma mare se'n va anar al mercat d'Alacant i la parada del tramvia estava, la més pròxima, al "fialato" de Vistahermosa on havien montat un control militar que en la porta de la antiga caseta del "consumero" hi havia nit i dia un soldat amb el seu fusell. Ma mare va passar pel costat del soldat i com de costum li va saludar: "Adéu!", però ràpidament pensant amb la gravetat del que havia dit, va rectificar tota torbada:

-"Ai!, vosté perdone, Salut!" Al que el soldat va respondre somrient: -"Vaya usted con Dios, señora."

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

LA VELOCITAT DEL TRAMVIA

Quan van instal.lar els tramvies elèctrics a Alacant allà per l'any vint-i-tres, tot el món estava admirat de veure el que s'adelantava amb tant ràpids vehicles, però més que ningú, mon tio Tomàs el de Cabiscol, treballador incansable i senzill, que quan va veure´s baixar aquell "aparato" amb tanta remor i tirant xispes, per la "Creu de Fusta" cap el "De Dies," va dir entre admirat i preocupat:

-"Redéu quina velocitat! Això ho ha inventat el dimoni"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

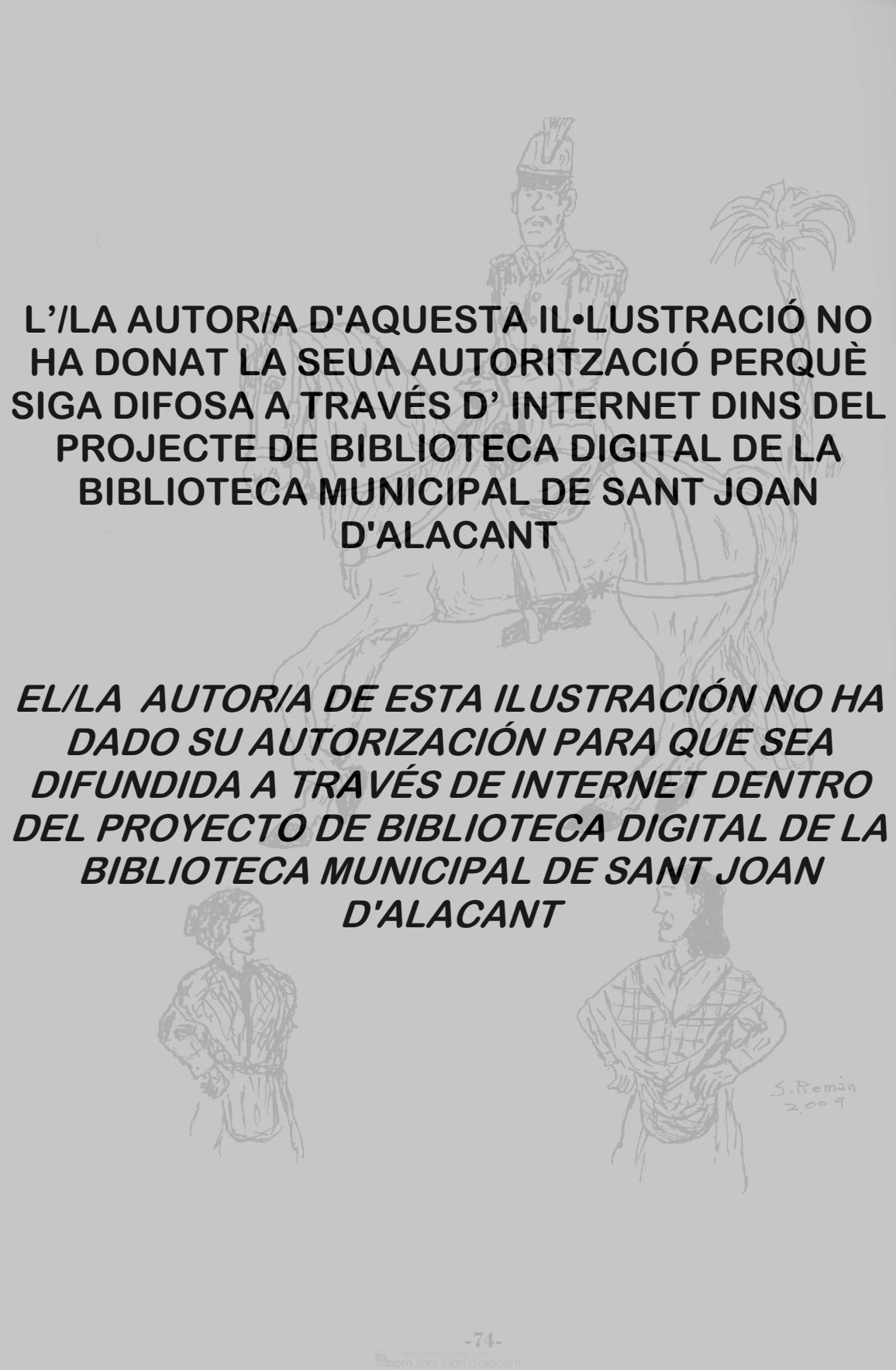

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalitzat per
bpm sant joan d'alacant

A VEURE AL REI

En la hisenda dels meus iaios se sembrava molt i baixaven dones de Relleu a desbrossar els sembrats. I un any, van concidir amb la vinguda del Rei a Alacant. Les dones van voler anar a veure'l, sobre tot la més major d'elles que estava molt il.lusionada.

Li van demanar permís al meu iaio, que els el va donar gustós, i el dia de la vinguda de Sa Majestat ja estaven dues hores abans de l'hora anunciada, esperant-lo en primera filera.

Per fi va arribar el moment, i la multitud era un gran crit:
-"¡Viva el Rey, viva el Rey!"

El Rei anava davant somrient corresponent als crits amb lleus salutacions. I la dona relleuera al veure'l, es va quedar moltíssim sorpresa i va dir:
-"Ai, puix si el Rei és un home!

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

EL PAPI LA MAMI I LA BUFE

Pepito, un xic que treballava a la cantera de la Serra Grossa, festejava una xica d'Alacant, que ella i les dues germanetes que tenia li dien als seus pares papi i mami. Pepito es va casar i des d'aquell dia va començar a dir-li al sogre papi i a la sogra mami.

No li venia bé a l'home que li diguera papi, i un dia va anar Pepito i li va dir:

"-Papi, està la mami?". Al que li va contestar molt seriós:
-"No. Està la bufe"-
-"Què és la bufe"?
-"Puix la bufe és la bufetà que vaig ha pegar-te si me tornes a dir papi.

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

L’/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D’ INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

Digitalitzat per
bpm sant joan d'alacant

EL DORMITORI

Con és natural totes les coses tenen el seu nom, i les peces d´un carro, també. I no és que són poques, i el senyor Ramón no en sabia ninguna, El senyor Ramón era un comerciant d´Alacant que va comprar una hisendeta de l´horta, i per al seu servici un carro de segona mà i una mula.

Un dia va anar a Sant Joan en el carro a comprar algunes coses de ca l´estorer, i estant carregant la compra va passar per allí un home vell i li va dir al veure que li faltava a una roda del carro una peça:

-" Mestre, s´ha fixat en que ha perdut un senyo?
- "Un què?"
-"El senyo de la roda esquerra"(El senyo és una peça com un cércol que forma part del cup) i li va assenyalar a l' home què era el senyo.
-"Xe, mestre moltes gràcies, ara vaig a ca el carreter a qué m´ho apanye"; i va arrear cap al taller del carreter dient: el suenyo, el suenyo, y com ven ja li havia canviat el nom, i més encara quan va arribar al taller que va anar seguit al mestre carreter i li va dir:

-"Podria vosté posar-li al meu carro un dormitori que he perdut?"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizada per
bpm sant joan d'alacant

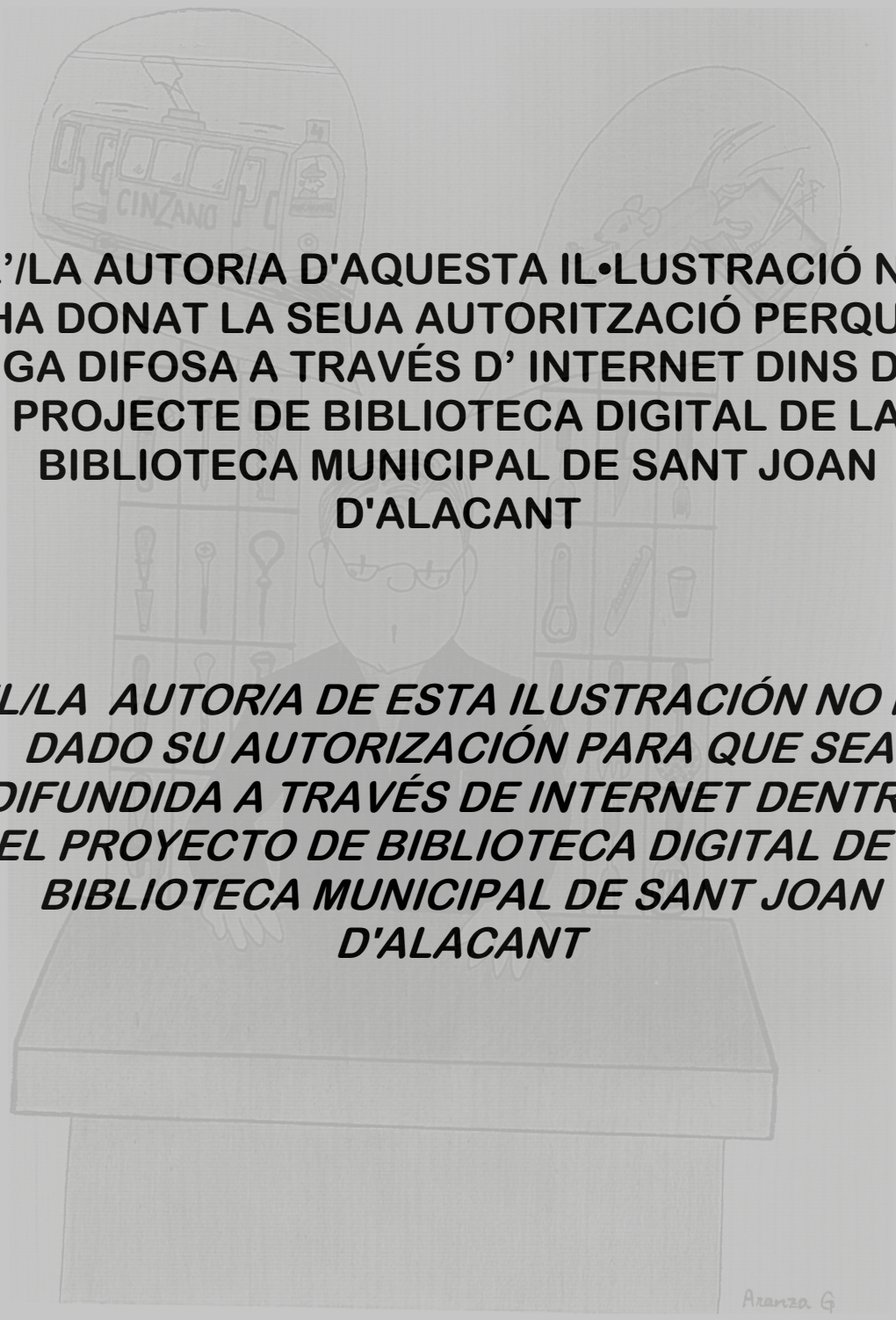

L'/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D' INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

LA COMPRA DE LA RATERA

En esta col.lecció d´anècdotes sols inclou aquelles que conec als protagonistes o que les persones que me les han contat són dignes de crèdit.

Esta que conte ara l´he escoltat de vàries persones que deien a quí li havia ocorregut però que jo no recorde.

Es tracta d´un home que tenia ratolins en sa casa i va anar a comprar una ratera, i com traballava a Alacant, quan va acabar la jornada se´n va anar a agafar el tramvia a la parada front al bar de "Julio Abril," pero estant allí va recordar que havia de comprar la ratera, i se´n va anar corrent a la ferreteria del mercat que estava allí a prop.

Va entrar tot apressat i va dir al dependent:
-" Xe, que vaig a agarrar el tramvia, dona´m una ratera"
Al que li va contestar el dependent molt seriós:
-"No, tan grans no en tenim"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

A LA PLATJA, GANDULS!

Ja fa molts anys, per a anar de Sant Joan a la platja hi havia que fer-ho per Benimagrell, i a la fi el carrer girava cap l'esquerra, havent en la casa del cantó d'enfront un lletrer (no un senyal de tràfic) que deia "A LA PLAYA". Però era el costum que deiem, referint-nos al lletrer " *A la playa, gandules*"

Un dia, quan ja començava a haver alguns turistes per esta terra, anaven cap a vall dos xics i dues xiques, indubtablement estrangers, i en una de les primeres cases veient una dona a la porta, li van preguntar:

-" Por favor, señora ¿por aquí ir a la playa?"
- "Sí, sigan vostens" - Va contestar la dona molt amable- I trobaran, al final del carrer un lletrer que diu: A LA PLAYA GANDULES."

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

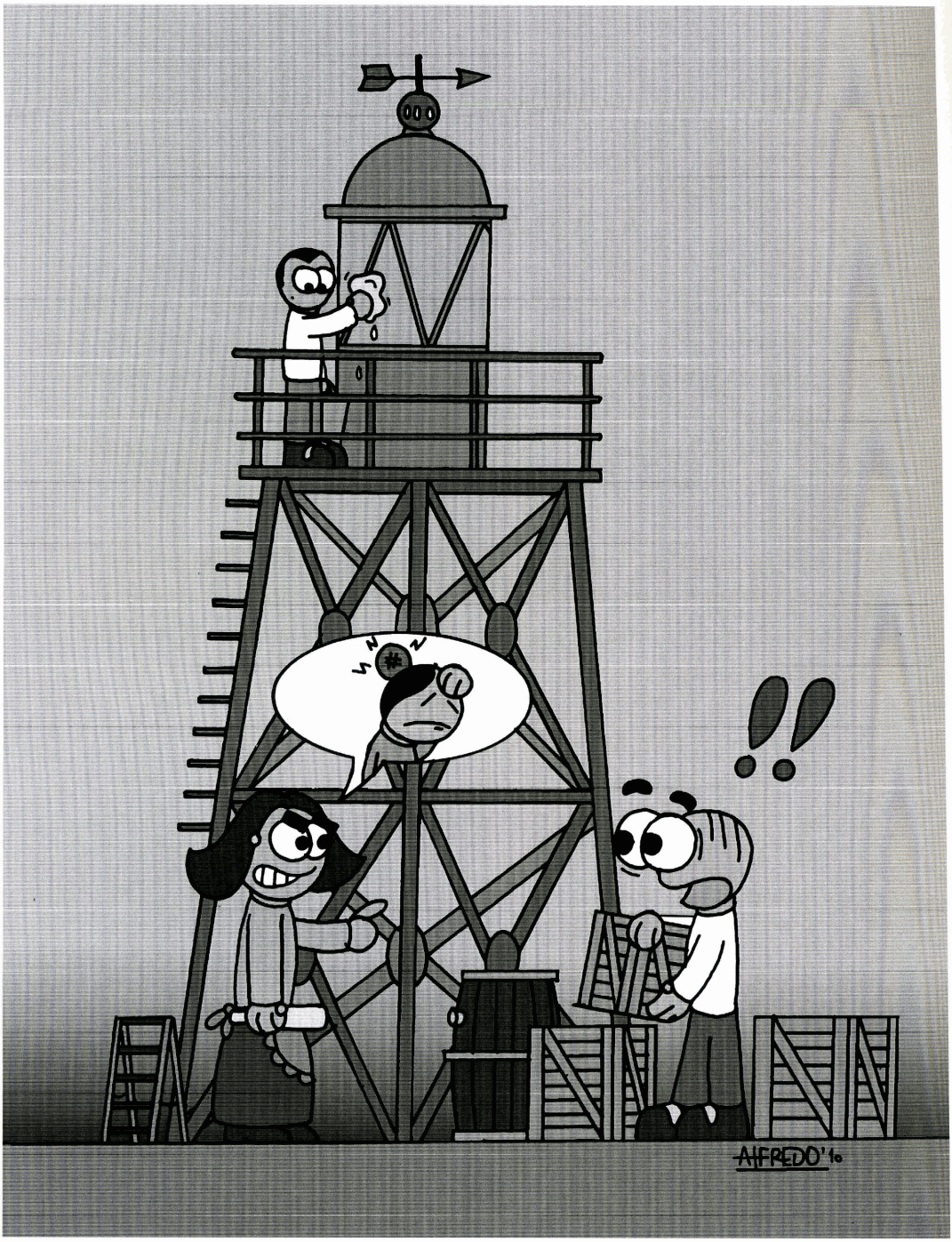

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

LA PERILLOSITAT DE PEGAR-LI A RAFEL

Rafel Santonja era un mutxameler pacífic i bon xic que vivia a Alacant i treballava en el moll. Era casat amb Elvira, una dona molt bona i forta.

Un dia va tornar Rafel del treball amb marques en la cara, i la dona va voler saber de què eren. Rafel li ho va tenir que dir: era que un xulo li havia demanat tabac, i com no en duia, li va pegar.

Elvira no va dir res, pero al dia següent bon de matí se'n va anar al moll i quan va trobar a l'individu li va dir:

-"Eres tú el que li ha pegat a Rafel?" I aquell li va contestar:
-" Sí, jo he sigut, què passa?"
- "Puix passa açò" I traent el boix que portava amagat baix del mantonet va començar a pegar-li boixades.
-" Nyas, nyas, per xulo, per mató, nyas!" I quina passada de boix li pegaria al valent, que este va caure de cul i no va poder alçar-se. Després, Elvira va girar costes i se'n va anar deient: Altra volta li pegues al meu Rafel si eres home."

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

ELS DINERS DEL TIO LLUIS EL FERRER

D'este personatge santjoaner se podrien contar moltes anècdotes, jo en la present recopilació us pose esta com a mostra.

Luis Soler Martínez, (per al poble, El Tio Lluis El Ferrer) era un home polit, bon operari, carismàtic i molt menjador. Tenia la ferreria al Carrer Nou, i un dia estaven allí uns joves que els agradava parlar amb ell i li van dir:

-"Tio Lluis vosté amb tan bona clientela que té deu tenir molts diners" Al que va respondre el tio Lluis:
-" Sí, vosaltres voleu saber on posa el Tio Lluis els diners?"
-"Sí, Sí, Tio Lluis, sí que volem"
-"Puix veniu i ho sabreu" I se'n van anar tots darrere d'ell pensant "Si seran fardells de bitllets si seran saquets de monedes" però van arribar fins la porteta de l'escusat, la va obrir el Tio Lluis, i asenyalant el forat, els va dir solemne:
-"Ahí posa el Tio Lluis els diners"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

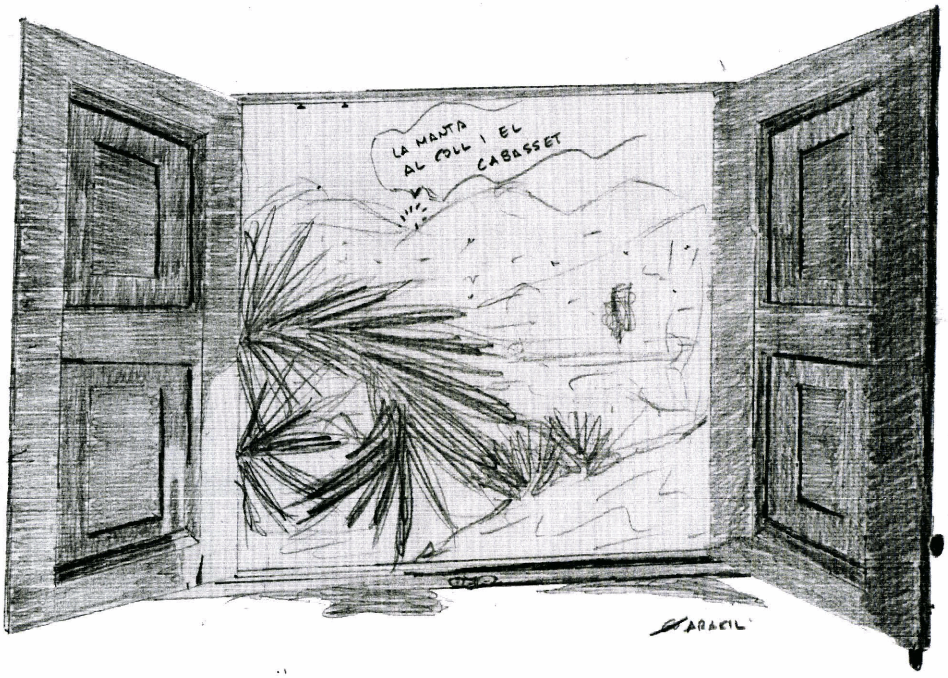

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

UN CANTADOR DE MOLT BONA VEU

Estaven al bar i en això va arribar Tonet.
-"Xe Tonet, ens feies falta, estem aquí avorrits, vinga fes te'n colpet" I Tonet es va fer el colpet, i els amics li van dir: "Xe Tonet tú que saps cantar canta'ns alguna cosa"
-" No, ara no que estic cansat i no he sopat, un altre dia us cantaré".
-"A tú el que et passa es que ja no tens veu", va dir el més bord.
-"Que no tinc jo veu? Més que ningú en el poble!" I va cantar, molt malament com sempre, però va cantar.
-"Com que no tinc jo veu, eh? Si este estiu passat estava jo treballant en Xixona i quan me'n deixava per la vesprada i me'n venia per avall en la bicicleta em posava a cantar, i ma mare deia: Ja ve el meu Tonet, vaig a posar l´arròs."

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

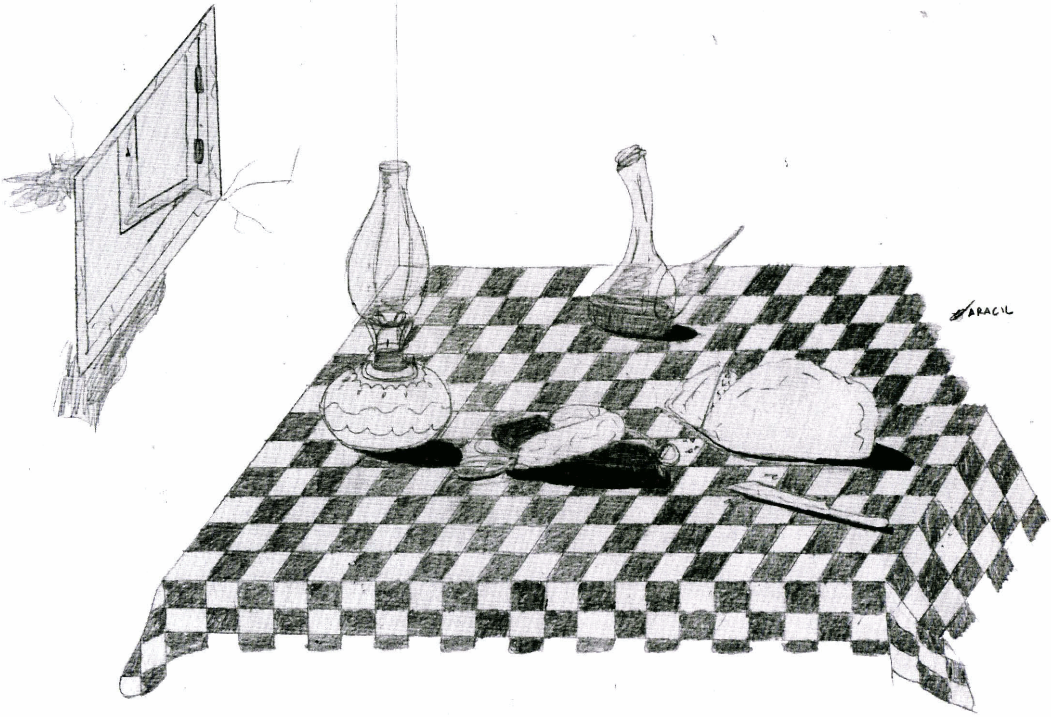

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

PA I BOTTFARRA

En este cas s'ha cregut conveninent no mencionar el nom dels personatges.

Una vesprada ja a postes de sol s'hi veia per ponent un núvol negre que amençava tormenta, i la dona d'esta història va comprar una espelma per si tallaven la llum, cosa que no es va fer perquè el núvol va resultar ser dos trons i quatre gotes. clares.

Abans d'anar al llit l'home li va dir a la seua dona:
-"Xica, demà prepara'm avio per a pegar un mosset, que tinc molta feina i no podré vindre a dinar, a la nit ja me faràs alguna cosa de calent."

Així ho van fer, i a la nit quan va vindre l'home de treballar li va dir a la dona:
-" Xica, botifarra d´eixa blanca no me'n poses més, que no m´agrada"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

L’/LA AUTOR/A D'AQUESTA IL•LUSTRACIÓ NO HA DONAT LA SEUA AUTORITZACIÓ PERQUÈ SIGA DIFOSA A TRAVÉS D’ INTERNET DINS DEL PROJECTE DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

EL/LA AUTOR/A DE ESTA ILUSTRACIÓN NO HA DADO SU AUTORIZACIÓN PARA QUE SEA DIFUNDIDA A TRAVÉS DE INTERNET DENTRO DEL PROYECTO DE BIBLIOTECA DIGITAL DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL DE SANT JOAN D'ALACANT

digital.cultura.gva
bpm.sant.joan.alacant

EL METRO DEL TIO MOMPÓ

Probablement, de tot el que es conta en este anecdotari, és el cas del tio "Mompó" el més conegut, però per eixa popularitat, ja que són coses del poble les que aquí se conten, no podia tancar el llibre sense contar-ho.

Se diu que el tio "Mompó" va anar a una ferreteria d'Alacant a comprar un metro, no va dir si el volia de ferro o de fusta, sols que va entrar a la tenda i li va dir al dependent:

-"Xe, vull un metro". I el dependent fent-se el graciós li va preguntar:
-"El vol molt llarg"? Al que el tio "Mompó" li va contestar amb molta mala bava:
-"Puix, aixina com pa pegar-li tres voltes a la recontra f... ta mare"

digitalizado por bpm sant joan d'alacant

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant

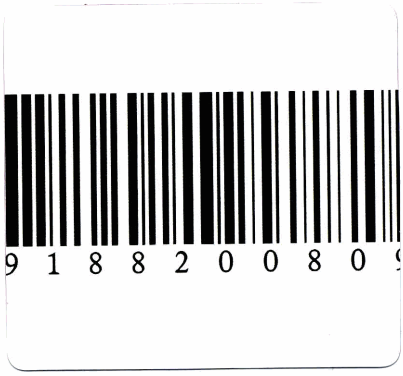

Depósito Legal: A-240-2011

AJUNTAMENT
SANT JOAN
d'Alacant

Impres n: Limencop, S. L.

digitalizado por
bpm sant joan d'alacant